

Орган ректорату Дніпропетровського національного університету залізничного транспорту

ОСВОБОЖДЕНИЮ ДНЕПРОПЕТРОВСКА ОТ НЕМЕЦКО-ФАШИСТСКИХ ЗАХВАТЧИКОВ ПОСВЯЩАЕТСЯ

В октябре сорок третьего ...

Немало славных имен дитовцев – студентов и сотрудников – хранит летопись Великой Отечественной войны. С фотографий на музейных стендах, с довоенных альбомов выпускников на нынешнее студенческое поколение взирают совсем молодые ребята, навечно оставшиеся на полях сражений.

Немало дитовцев заслужили вечную славу героев, сражаясь в действующей армии.

Вот что писала о Льве Утевском, погибшем 4 мая 1942 года, фронтовая газета «Танкоистребитель»: «Клянемся тебе, товарищ Утевский. Мы помним тебя, жизнерадостного комсомольца, пламенного агитатора. Мы знаем, как ты во второй день войны пришел в Днепропетровский горком комсомола с просьбой послать тебя, студента ДИИТа, бойцом на фронт. Мы не забыли те месяцы, когда ты свой курс учебы проходил в боях на родной Украине, беспощадно уничтожая врага. Мы вспоминаем тот день, когда ты с друзьями, уезжая вновь на фронт, пришел в комсомольское бюро. Ты, улыбаясь, заявил тогда: «Или вернусь героем, или умру героем».

Твоя батарея защищала высоту Н. Перед атаккой фашистских танков ты сказал: «Умрем, но не отступим!»

Вражеские танки рвались к высоте, но огонь твоей батареи обращал врага в бегство. И вдруг кровь залила твой комсомольский билет, остановилось биение твоего сердца.

Мы клянемся отомстить за тебя, товарищ Утевский! Мы знаем цену твоего мужества! Мы освободим твой город Днепропетровск!

Кончится война, ветер развеет прах врагов, их могилы зарастут чертополохом, а память о тебе, дорогой товарищ, будет жива, как родина, за которую ты отдал жизнь.

Бюро ВЛКСМ танковой истребительной части.

Другой дитовец, Василий Дмитрук, ставший героем битвы на Курской дуге, до этого некоторое время служил в штабе полка. Его, всегда скромного и исполнительного, ценило начальство и уважали товарищи по службе. Но он рвался в бой и неоднократно просился на передовую. Во время жарких боев летом 1943 года на Курской дуге его просьбу удовлетворили и перевели в разведку. Став разведчиком-наблюдателем батареи управления, он в бою 5 июля обнаружил опустившегося на парашюте немецкого летчика и взял его в плен. За это Василий Дмитрук был награжден медалью «За отвагу». На его счету было немало успешных боевых операций. При возвращении с очередного задания он был смертельно ранен и умер на руках у товарищей.

Дитовец Сергей Горбатов служил в спецформировании НКПС, в мостоотряде № 5, руководил монтажными работами. При восстановлении мостов под его руководством устанавливалось по пять двад-

цатитрехметровых пролетных строений в сутки, вместо трех по норме. А на мосту у Черкасс два пятидесятиметровых пролетных строения были установлены в рекордно короткий срок – за 72 часа. За образцовое выполнение заданий командования Сергей Горбатов был награжден орденами Отечественной войны 1-й степени, Красной Звезды и тремя медалями. Он прошел всю войну, вернулся в родной город. В мирное время Сергей Петрович Горбатов работал доцентом кафедры строительных конструкций ДИИТа, деканом факультета «Мосты».

Это им – героям опаленных войной лет – сегодняшние дитовцы отдают честь и славу, возлагая цветы к подножью памятника погибшим студентам. Из поколения в поколение передается традиция склонять головы перед великим народным подвигом – Победой, которая была добыта ценой жизни миллионов.

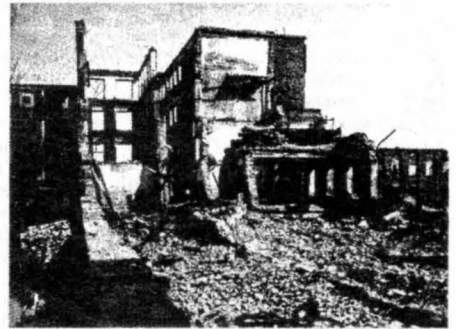
А тогда, в тяжелые годы великой войны, каждый клочок земли не был отдан без кровавого боя.

В 1943 году фронт, докатившись до берегов Волги и гор Кавказа, выстоял у этого последнего рубежа и начал собирать силы для контрнаступления. Уже летом того года в далекий тыл, в Новосибирск, куда был эвакуирован ДИИТ, стали приходить радостные вести об успехах Советской армии, а с началом осени дитовцы с надеждой стали вслушиваться в сообщения об освободительных боях на территории Украины.

Днепропетровск был освобожден от немецко-фашистских захватчиков 25 октября 1943 года. Через несколько дней туда выехали начальник института В. А. Лазарян, его помощник по хозяйственной части Ф. Н. Сытник, секретарь партбюро В. М. Мещеряков.

Разрушения, причиненные зданиям и сооружениям городка ДИИТа, были огромны. Материальный ущерб превышал 25 млн руб.

Большая часть учебного корпуса – первый блок, кинозал, трехэтажное здание библиотеки были полностью разрушены, общежития повреждены. На первом этаже первого общежития оккупантами был устроен гараж, во многих аудиториях первого этажа учебного корпуса размещались конюшни. Вместо аудиторий на верхних этажах немцы обустроили неболь-

шие кабинеты, в которых располагалось ведомство железных дорог оккупированных восточных территорий.

При отходе немцы уничтожали оставшиеся уцелевшие строения и коммуникации. Дитовский городок был неузнаваем.

Но уже через месяц после освобождения, к концу ноября 1943 года, в Днепропетровске организовали отделение института, руководить которым был назначен В. М. Мещеряков.

Студенты вместе с рабочими и служащими восстанавливают институт. Дитовцы приступают к разбору завалов, очистке площадок и оставшихся помещений.

Жизнь начинает обретать мирные формы, хотя вокруг – развалины учебного корпуса и руины студенческих общежитий.

Еще в первые дни после освобождения Днепропетровска, когда фронт был недалеко от города, военным командованием было принято решение разместить на территории городка ДИИТа госпиталь. Сразу же стали поступать раненые прямо с места боевых действий. В их приеме, санитарной обработке, перевозке и распределении принимал участие и коллектив института. Часто бывало, ночью студенты поднимались, как по тревоге, и направлялись на станцию Лощманская, куда прибывали эшелоны с ранеными бойцами. Их необходимо было быстро разгрузить и развести по госпиталям, в том числе и в тот, что находился на территории ДИИТа. С тех пор до настоящего времени на одной из стен института под окнами второго этажа сохранилась надпись, призывающая бороться за сохранение жизни раненых.

На первом этапе, в условиях близости фронта, здание учебного корпуса, где располагался госпиталь, восстанавливалось силами военного ведомства. И это дало возможность соединить усилия коллектива института и военных на строительных площадках ДИИТа.

ДИИТ стал возрождаться из руин. Как и вся страна, коллектив института выстоял в трудные годы отступлений и потерь и стал готовиться к возобновлению работы с энергией, удваиваемой близостью Победы.

А. Иващенко

Легенди ДІПТу

Перший Герой Радянського Союзу із ДІПТу

Дослідники історії нашого університету знали, що серед тих, хто навчався в ДІПТі в роки Великої Вітчизняної війни став Героєм Радянського Союзу, був колишній викладач математики П. А. Риндин та студент механічного факультету Л. Л. Шестаков. Але виявилось, що ще в довоєнні роки Героєм Радянського Союзу став колишній наш студент Віктор Чистяков. У 2006 році вийшла книга відомого дніпропетровського вчителя-історика А. К. Немикіна «Герои Днепрпетровщины», у якій зібраний унікальний фактичний матеріал. Саме у цьому виданні завідувач музею історії університету Ж. Г. Грудєва знайшла відомості про героя В. Ф. Чистякова.

Віктор Чистяков народився на Донеччині. Мріяв стати висококваліфікованим залізничником. Ця мрія привела його до робітничого факультету. Коли у 1930 році Віктор дізнався, що у Дніпропетровську створений новий вищий навчальний заклад – ДІПТ, він подав до нього документи. Хотів оволодіти спеціальністю інженера-механіка.

Ще працюючи робітником на станціях Авдіївка та Ясинувата, завжди із захопленням проводив поглядом швидкісні поїзди. Швидкість вабила хлопця. Мріяв про те, що стане учасником створення могутніх локомотивів, які матимуть неймовірну швидкість.

Перший курс Віктор закінчив успішно. Щоправда, довелося попотіти над кресленнями, долати фізико-математичні труднощі.

Раптом почув про те, що деяким студентам пропонують перейти навчатися у льотних школах. Але для цього потрібні не тільки знання й міцне здоров'я, а й рекомендації. Віктор звернувся до партійного осередку ДІПТу. У ці часи ДІПТ переживав реорганізацію: його розділяли на два інститути механічного та будівельного профілю. Ось чому керівники факультетів намагалися зберегти контингент студентів. Але тоді підготовка льотчиків була в центрі уваги керівництва країни. Тому партійна організація та керівництво ДІПТу дали «добро» на те, щоб дітивець став льотчиком. Так Віктор Чистяков став курсантом Луганської школи військових пілотів, яку закінчив у 1933 році.

Розпочалася небезпечна служба військового льотчика. Довелося служити на Далекому Сході. У ті роки там було дуже напружене становище. Керівництво Японії почало здійснювати план генерала Танаки, який передбачав встановлення господства японської воєнщини на азійському континенті. Військові провокації організувалися японцями на радянській території, і предметом зазіхання стали Ман-

чжурія, Китай, Монголія. Тому повітряні сили Червоної армії завжди перебували у бойовій готовності.

11 травня 1939 року японські війська вдерлися на землю Монгольської Народної Республіки. 22 травня В. Чистяков взяв участь у першому повітряному бою. Особливо важким став бій 22 червня, коли 120 японських літаків намагалися атакувати позиції монголо-радянських військ. Назустріч їм піднялося 105 радянських літаків. 30 японських бойових машин було знищено. Повітряна японська армада змушена була повернути назад. У цьому бою В. Ф. Чистяков відкрив свій рахунок збитим ворожим літаком. Воювали і одночасно вчилися: аналізували помилки своїх товаришів, вивчали тактику та хитрощі японських асів.

В. Чистякова призначили командиром ескадрилії. Якщо в перший період військових дій японська авіація домінувала в небі, то тепер верх брали радянські льотчики на своїх винищувачах І-16 (їх любовно називали «шашкарами»).

Жорстокі повітряні бої тривали все літо. За період цієї короткої війни японська армія втратила в повітряних боях 590 літаків, серед них три збив В. Ф. Чистяков.

Указом Президії Верховної Ради СРСР від 29 серпня 1939 року колишньому дітивцю старшому лейтенанту Віктору

Феофановичу Чистякову було присвоєно звання Героя Радянського Союзу.

Після завершення війни в Монголії В. Ф. Чистяков служив у штабі Закавказького військового округу. У роки Великої Вітчизняної війни генерал-майор авіації був нагороджений бойовими орденами та медалями.

У 1959 році в столиці Грузії Тбілісі героя проводжали в останню путь його рідні й товариші.

А в Україні середній школі № 2 м. Авдіївки було присвоєно ім'я героя.

Тепер В. Ф. Чистякова буде пам'ятати і наш університет.

А. І. Куліш, доцент кафедри українознавства

САМЫЙ-САМЫЙ

...большой мост

Мост по проекту Л. А. Проскуракова (1858-1926) через реку Амур у Хабаровска, собраний із сталевих ферм, був самым длинным в России. Его протяженность 2,6 километра, длина главного пролета 127 метров. Строился в рекордно короткие сроки - с 30 июля 1913-го по 5 октября 1916 года. Сметная стоимость проекта в масштабах цен 1913 года - 13,5 миллиона рублей.

...тяжелый груз

Вес самого тяжелого груза, перевозимого по железной дороге, ограничен возможностями подвижного состава.

Самым грузоподъемным в мире рельсовым транспортным средством, выпущенным для американских железных дорог фирмой «Круп» (Германия), является 336-тонный «Шнабель», который может перевозить груз весом 807 тонн, имеет 36 осей, его длина 92 метра (собиран в марте 1981 года).

Самым тяжелым грузом, когда-либо перевезенным по железной дороге, стала церковь Девы Марии, построенная в 1548 году в городке Мост (Чехословакия). В октябре-ноябре 1975-го это сооружение весом 10 860 тонн вынуждены были пере-

везти в другое место, так как оно оказалось в районе угольных разработок. Церковь была перевезена на расстояние 730 метров со скоростью 0,002 километра в час за более чем 4 недели. Перевозка обошлась 9 миллионов фунтов стерлингов.

...длинный тоннель

Железнодорожный тоннель Сейкан длиной 53,85 километра проложен на глубине 240 метров ниже уровня моря и на глубине 100 метров ниже уровня дна под проливом Цугуру между Таппи-Саки (остров Хонсю) и Фукусимой (остров Хоккайдо) в Японии. Пробные работы над подводной частью туннеля (23,3 километра) начались в 1960-м, а строительство - в июне 1972-го.

Проходка была завершена 27 января 1983 года и унесла 34 жизни. Стоимость работ по проходке туннеля, длившихся 20 лет 10 месяцев и завершившихся в марте 1985-го, а также стоимость последующего обслуживания по февраль 1987 года составила 700 миллионов иен. Первые испытания прошли 13 марта 1988 г.

Первым железнодорожным тоннелем в России стал Ковенский (1 280 метров), открытый в 1859 году на Петербургско-Варшавской железной дороге.

ЗАРУБЕЖНЫЕ ЖЕЛЕЗНОДОРОЖНЫЕ НОВОСТИ

Армения намерена построить новую дорогу

Правительство Армении разрабатывает проект новой железной дороги из Армении в Иран без пересечения границы Азербайджана и Турции.

Об этом сообщил официальный представитель Департамента международных связей Министерства транспорта и связи Армении Артур Саргсян, принимающий участие в совещании ЭСКАТО ООН и ОАО «РЖД» в Москве.

Проект создания дороги находится на стадии технико-экономического обоснования, учитывается возможность возобновления эксплуатации Абхазской железной дороги. Пути соединения России, Грузию, Армению и Иран.

«Черные ящики»

В поездах Южной Кореи установят новые «черные ящики», сообщает РИА «Новости». Управление железнодорожного транспорта Республики Корея разработало новые датчики для фиксации переговоров между машинистами, диспетчерами, сотрудниками станций и проводниками.

Устройства аудиозаписи уже были испытаны в искусственно смоделированных аварийных ситуациях. Оборудование записывает в память звуковой сигнал в формате MP3 длительностью до девяти часов. Ранее поезда в Южной Корее были оснащены датчиками, которые фиксировали только технические параметры движения поездов, без записи переговоров.

По материалам электронных СМИ

Інформаційно-пізнавальні заходи університету в рамках Державної програми «Україна – Європейський союз»

В умовах поглиблення розвитку відносин України з Європейським союзом (ЄС) важливого значення набувають активізація об'єктивного інформування суспільства про реалізацію євроінтеграційної політики України, забезпечення широкої підтримки громадськістю державної політики у сфері європейської інтеграції.

13 грудня 2003 р. Указом Президента України (№ 1433/2003) була затверджена «Державна програма інформування громадянської спільноти євроінтеграції України на 2004–2007 роки».

У нашому університеті постійно проводяться заходи з метою ознайомлення студентів та співробітників з політичними, соціально-економічними та культурними життям держав-членів ЄС.

Науково-технічна бібліотека пропонує виставки-огляди на теми: «Загальноєвропейські цінності» (про кращі витвори мистецтва, літератури та архітектури); «Болонський процес і загальноєвропейська інтеграція», «3 Днем Європи, Україно!».

Кафедра українознавства напередодні святкування Європою Дня слов'янської писемності (24 травня) провела «Мовний турнір», який вже має статус міжвузівського. Численні засідання відеоклубів «Європейські столиці», «Людина. Природа. Культура», «У клубі сьогодні кіно...» пропонують бажаючим ознайомитися з шедеврами світової культури, архітектури, мистецтва, науки.

День Європи в Україні в нашому місті (19 червня) відзначається численними спортивними та культурно-масовими заходами із залученням вітчизняних та зарубіжних зірок естради, різноманітними пізнавальними та рекламними акціями, інформація про які розміщується на стендах у холах університету, біля профкомів студентів та співробітників. Ознайомитись із спільними музичними проектами, як, наприклад, україно-польська джазова програма дніпропетровської групи «Маніфест» та скрипаля з Польщі Томаша Мухи, по можливості допомагає профком співробітників (концерт відбувся у філармонії 20 вересня 2006 р.).

25 червня європейська спільнота святкує День молоді. До цієї дати з 26 по 28 червня на Дніпропетровщині вже восьмий раз на території Монастирського острова проводиться регіональний тур всеукраїнського конкурсу ВНЗ «Студентська республіка». У цьому році команда молоді нашого університету отримала почесне звання «Найкращий ВНЗ 2006» області. А студент 242 гр. П. С. Краснобрійний був обраний на з'їзді у Києві Студентським Президентом України. Наприкінці вересня він у складі делегації молоді України відвідав Польщу та брав участь у конференції з розвитку студентського самоврядування в Європі. Зараз Всеукраїнська студентська рада є членом Європейської студентської спілки.

Міжнародні контакти студентського активу за програмою обміну студентами «АЙСИК» дозволили університету в минулому навчальному році приймати у себе студентів з шести країн Європи. У свою чергу гості запросили діїтвівців з пізнавальним візитом до себе.

Кафедра «Філологія та переклад» в рамках постійно діючого дискусійного клубу «English Speaking Club» проводить пізнавальні зустрічі та тематичні вечори. Перед студентами та викладачами виступають співробітниками «Корпусу Миру», який працює в рамках проектів міської ради (3 зустрічі), та студенти-іноземці (12 зустрічей).

Приєднання України до Болонської конвенції, входження до європейської спільноти вимагають розширення уявлень студентів про сучасну Європу. На лекціях та семінарах усіх соціально-гуманітарних кафедр університету ці питання розглядаються з різних аспектів. Висвітлення тем культурної самобутності та європейської ідентичності держав-членів ЄС дозволило вик-

ладачам кафедри українознавства звернутися до Президії Академії педагогічних наук України з пропозицією про передбачення на 4 курсі факультативів на вибір: «Україна в загальноєвропейському домі», «Сучасна Європа», «Історико-культурні пам'ятки Європи», «Економіка сучасної Європи», «Залізничний транспорт Європи».

Для працівників Міністерства транспорту та зв'язку України та керівників Управління при Президентові України доцент І. П. Корженевич викладає курс лекцій на тему «Інтеграція залізничного транспорту України до європейської транспортної системи».

До недавнього часу наш університет активно співпрацював з Атлантичною школою комерції при Торгово-промисловій палаті Нанта і Сен-Назера (Франція). Щорічно протягом двох місяців відбувалося стажування студентів з кожної сторони за програмами з управління та економіки, мови і пропонувалися різноманітні культурні заходи.

Співпраця університету з французьким центром «Альянс Франсез» дозволяє бажаючим удосконалити знання французької мови, розширити свої уявлення про цю державу.

На сьогоднішній день ДІТ має договори про співпрацю з відомими європейськими навчальними закладами: Варшавською Політехнікою, Краківською Політехнікою, Сілезькою Політехнікою (м. Katowice), Уральським державним університетом шляхів сполучення (м. Екатеринбург), Жилінським університетом (Словакія), Вільнюським технічним університетом ім. Гедимінаса (Литва), Дрезденським технічним університетом (ФРН) та ін.

Майже кожна кафедра університету, розширюючи міжнародні зв'язки, бере участь у роботі новітніх технологій, семінарах, симпозиумах, публікаціях наукових праць та листуванні з багатьма державами ЄС. Наприклад, у 2006 р. співробітники та студенти кафедри мостів за виконання науково-технічної роботи отримали 2 гранти, присуджені компанією «Маурер Зон» з Мюнхена (Німеччина). Маючи у своєму доробку два успішно виконані проекти Міжнародного фонду «Науково-технологічний центр в Україні», співробітники кафедри хімії та інженерної екології під керівництвом професора В. М. Плахотника з червня 2006 р. почала роботу в рамках ще одного гранту НТЦУ.

За досягнення в міжнародному співробітництві університет нагороджено Дипломом Комітету у закордонних справах Верховної Ради України. 25–26 травня 2006 р. в ДІТі під егідою «Міжнародної асоціації транспортних ВНЗ» було проведено Міжнародну науково-практичну конференцію «Підвищення ефективності професійної освіти і науки на транспорті». У роботі конференції взяли участь ректори і проректори транспортних ВНЗ країн СНД та Балтії, представники Міністерства транспорту та зв'язку України, Посольства Франції в Україні та ін. У цьому році університет разом з Укрзалізницею, Національним об'єднанням французьких залізниць та одним із провідних ВНЗ Франції розпочав роботу з підготовки спільного європейського проекту TEMPUS щодо удосконалення системи неперервної професійної підготовки кадрів у галузі експлуатації залізничного транспорту України відповідно до європейських стандартів.

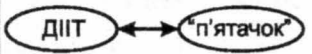
Дієвою формою інформаційно-пізнавальних заходів є виготовлення та розповсюдження рекламного-видавничим відділом університету рекламної продукції (буклетів, плакатів, календарів тощо) з метою поширення інформації про ДІТ. На веб-сайті університету (www.dit.edu.ua) постійно оновлюється інформація з різних аспектів життя нашого навчального закладу.

Т. О. Колесникова, завідувач відділу науково-технічної бібліотеки

Відпочинок чи марнотратство?

Завжди нам усі повторюють, що молоді нічого не робить, тільки гуляє та відпочиває, але хочу цих людей трошки поправити: у нас усе набагато гірше – ми не вміємо відпочивати!

Як відомо, більшість наших колег-студентів відпочивають одноманітно, по давню перевіреній схемі:

(до речі, де «п'ятачком» може бути все, що завгодно). Коли це коло закінчується, залежить лише від витримки та загартування самого відпочиваючого! Але є і та частина молоді (не більше 0,000...1% – ЖАРТУЮ), які проводять вільний час у такому розмаїтті, що позаздрить кожен. Адже майже усі, хто відпочивав з «сірою масою» хоч раз, говорили, що місце проживання обрали трохи невдало і що саме тут немає куди себе подати – от якщо б жити у Нью Йорку або Токіо, все б було набагато краще...ГОДІ!!! Дарма обманювати самих себе, хіба це не звучить як оправдовування того способу життя, який ми ведемо, а ведемо ми його, шановні, КЕПСЬКО!.. Як полюбляють говорити самі студенти: «Є що згадати, немає, що дітям розказати...»

А у чому чи кому проблема? Відповідаю: у самих нас! Ми «зажиріли», для нас вилазка на природу, гра у волейбол чи романтичний споглядання на зорі закінчуються у кращому випадку прогулянкою до стадіончика (звичайно, зі скотаркою...) ну, а в гіршому – масовою міграцією на славоно овняний п'ятак. ГАНЬБА! Ми не вміємо відпочивати, ми ті, хто живе зараз кращі роки свого життя, марнуємо його на... на ніщо!

Замисліться хоч раз, чи справді вас усе задовольняє у вашому відпочинку? Чи може, хоч і дуже рідко, закралась шалена ідея змінити «інтер'єр», відчутти солодкий смак пригод, захоплюючого адреналіну, духовного зростання та фізичного кайфу, зробити те, що роблять одиниці – і гордитись, гордитись тим, що ми «ростемо». Якщо такі думки закралась у вашу чудову макітру, то я Вас поважаю, бо ви особистість, хоч не до кінця відкрита, але особистість, яка рано чи пізно дійде до власної досконалості.

Будьте особливими. Сіра маса – це не для студента ДІТу! Нехай потаємні мрії про відпочинок допоможуть у вашому розкритті. Гайда вперед!

Наталія Пасєвська, гр. 531

ВИЗИТНАЯ КАРТОЧКА ДИИТа

Пронизывающий взгляд полных надежды и понимания важности момента красивых глаз, симпатичные и придающие уверенности бугорки на розовых щеках и не наигранная искренняя улыбка на все 32 зуба, а главное – ощущение, пусть и на короткое время, духа единения студентов как одной большой семьи – именно за создание такой позитивной атмосферы мы любим «УРА! Я студент!». Безусловно, уникальность праздника подчеркнута тем, что он целиком и полностью посвящен именно первокурсникам и является неформальным посвящением в студенты. Только «УРА. Я студент!» позволяет вчерашним абитуриентам познакомиться с наиболее интересной и содержательной частью студенческой жизни – а именно с тем, как студенты могут, а главное умеют отдыхать. В этом году организаторы, не меняя концепцию самого праздника, поработали на славу и расширили формат.

Кроме уже традиционного марафона команд первокурсников по студенческому городку, символического представления факультетов на вечерней сцене, шоу-программы и конкурсов, появилась вечерняя дискотека, которая прошла прямо на маленьком стадионе с использованием светомузыки и экстравагантных

танцев PG-ев, под влиянием которых большинство танцующих перешли в разряд сочувствующих и, перестав танцевать, с удовольствием смотрели на неоднозначные движения на сцене.

В этом году организаторы проявили сноровку и внедрили в про-

можно было их потратить, а на «Аукционе», на который было выставлено бесчисленное множество интересных лотов, приходилось отдавать последние, нажитые непосильным трудом, «желдоррики».

С помощью «желдориков» студенты могли купить сдачу перфокарты по истории или по физкультуре.

Это естественно стимулировало их зарабатывать нашу валюту», – отмечает председатель оргкомитета ДК ДИИТа Старостина Анна. Многие студенты жаловались, почему нельзя было купить сдачу перфокарты по физике или по высшей математике – все просто: валюта нестабильная – раз, да и желдориков такого номинала вряд ли где сыщешь. Вообще-то не хочется описывать все происходящее на празднике в деталях слова-

ми, хотя бы потому, что все, кто там были, сами видели, а те, кто не были, просто не поймут. Приятно то, что с каждым годом «УРА! Я студент!» привлекает все больше людей, которые приходят сюда пообщаться со своими ровесниками, поделиться эмоциями и впечатлениями, увидеть яркие выступления диитовских коллективов.

«В этом году все первокурсники, и не только, намного активнее участвовали в конкурсах. Сам праздник выглядел ярче и красочнее за счет большего количества людей» – убеждена Анна. А для первокурсников общение начинается со знакомства, причем знакомства не только с хорошими парнями или девчонками, а и с будущей Alma Mater. И я думаю, что после целого и насыщенного в честь них событиями дня, они узнали о настоящем ДИИТе в 2 раза больше, чем за предшествующие 27 дней. И главное, они узнали, что звание «студента», да еще ДИИТа, это намного больше, чем 5 исключительно-удивительных лет обучения, и даже больше чем пункт «профессиональное положение» в разных социологических анкетах – это состояние души, которое остается в памяти на всю жизнь.

Иван Петляков

грамму праздника два новые этапа, в которых прямо прослеживаются элементы капитализма в виде товарно-денежных отношений. Причиной тому стали так называемые «желдоррики» – местная валюта сомнительного вида. На «Студенческой ярмарке» были точки, где эту валюту можно было заработать, естественно своими знаниями и умениями, и были точки, где

естественно стимулировало их зарабатывать нашу валюту», – отмечает председатель оргкомитета ДК ДИИТа Старостина Анна. Многие студенты жаловались, почему нельзя было купить сдачу перфокарты по физике или по высшей математике – все просто: валюта нестабильная – раз, да и желдориков такого номинала вряд ли где сыщешь. Вообще-то не хочется описывать все происходящее на празднике в деталях слова-

Нелегка жизнь студента

Привет всем! Мне хотелось бы немножко рассказать о своем летнем «отдыхе» – работе проводником пассажирских вагонов. После окончания 3-месячных курсов и длительных походов по поликлиникам мне все-таки посчастливилось устроиться на работу в вагонное дело Днепропетровск. К слову сказать, маршрут мне попался один из самых тяжелых, но и интересных одновременно – Днепропетровск – Санкт-Петербург. Когда я пришла впервые на работу, я была шокирована: сколько обязанностей нужно было выполнять в пути, что я даже растерялась. Но все-таки первая поездка запомнилась мне на всю жизнь – новые лица, новые знакомства, новые впечатления. А вот последняя поездка не обошлась без курьезов. Приходит к моей напарнице пассажирка и говорит: «Представляете, мужчина из последнего купе выкидыва-

ет постельное белье в окно». При этом поезд на станции стоит всего 2 минуты. Проводница выбегает на платформу, собирает постель и на ходу заскакивает в вагон. И такие чудики встречаются...

Еще в дороге можно встретить массу интересного, необычного и чудного. И бессонные ночи, расстроенные нервы по сравнению с бесценным опытом ничего не стоят. К слову, о пропущенных каникулах я ни капельки не жалею – профессия проводника, на мой взгляд, одна из самых увлекательных, интересных и разносторонних.

Также хочется пожелать проводникам встречать в своем вагоне «золотых» пассажиров, а пассажирам – вежливых и внимательных проводников. Всего хорошего!

Мария Тюрникова, гр. 531

Анекдот в тему

Пассажир поезда говорит проводнику:

- У меня станция в 4 утра, а я очень люблю спать. Так что вы меня разбудите и высадите, даже если я буду ругаться и сопротивляться.

- Хорошо.

Утром он просыпается, смотрит на часы и с матом бегит к проводнику.

- Во ругается, - говорит тому мужик, наливающий чай.

- Да разве это называется «ругается»? Вот тот, которого я высадил ночью, тот ругался!

Засновник – Дніпропетровський національний університет залізничного транспорту імені В. Лазаряна
Адреса редакції: 49010, м. Дніпропетровськ, вул. Академіка Лазаряна, 2, к. 1201

Редколегія:
Корженевич І.П. – головний редактор,
Полішко Т.В. – редактор.
Контактні телефони: 47-19-66, 9-65 (ДІТ)
E-mail: diit2000 @ a-teleport.com
Свідоцтво про реєстрацію
ДП №1071 від 27.08.2003 р.

Газета виходить щомісячно українською і російською мовами
Точка зору авторів може не збігатися з позицією редакції
Газета випускається на благодійних засадах, розповсюджується безкоштовно

Номер набрано і зверстано у редакції, надруковано в рекламно-видавничому відділі ДІИТу
Макет газети розташовано на сайті:
<http://www.diitrv.dp.ua>

Тираж 100 примірників